



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ



ΑΑΔΕ

Ανεξάρτητη Αρχή
Δημοσίων Εσόδων

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

ΤΜΗΜΑ Α6 ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ

Ταχ. Δ/ση: Αριστογείτονος 19

Ταχ. Κωδ. : 17671, Καλλιθέα

Τηλέφωνο : 213 1604 553

ΚΑΛΛΙΘΕΑ 27.01.2023

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ: 249

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

α. του άρθρου 63 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 4987/2022 Α' 206), εφεξής ΚΦΔ,
β. του άρθρου 10 της Δ. ΟΡΓ. Α 1036960 ΕΞ 2017/10-03-2017 Απόφασης του Διοικητή της ΑΑΔΕ (ΦΕΚ Β' 968/22-03-2017) με θέμα «Οργανισμός της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.)», όπως αναριθμήθηκε, τροποποιήθηκε και ισχύει,

γ. της ΠΟΛ 1064/12-04-2017 Απόφασης του Διοικητή της Α.Α.Δ.Ε (Β' 1440),

δ. του άρθρου έκτου, παρ. 4, της από 30/03/2020 Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (ΦΕΚ Α' 75) όπως κυρώθηκε με το ν. 4684/2020 (ΦΕΚ Α' 86), καθώς και της υπ' αριθμ. Α 1273/2020 Απόφασης του Υφυπουργού Οικονομικών και του Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 5597/21-12-2020),

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την αριθμ. Δ.Ε.Δ. 1126366 ΕΞ 2016/30.08.2016 (ΦΕΚ 2759 / τ. Β' / 01.09.2016) Απόφαση του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών «Παροχή εξουσιοδότησης υπογραφής».

4. Την από 29.09.2022 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή της εταιρείας με την επωνυμία «.....» και το διακριτικό τίτλο «.....» με Α.Φ.Μ., που εδρεύει στην, όπως νομίμως εκπροσωπείται από τον νόμιμο εκπρόσωπο αυτής κ., με Α.Φ.Μ., κατά της από 08.08.2022 σιωπηρής απόρριψης του Προϊσταμένου του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ. της υπ' αριθ. πρωτ. /10.05.2022 Αίτησης για καταβολή των τόκων επί του επιστραφέντος, σύμφωνα με την αριθ. /2022 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, ποσού 294.744,16 ευρώ, και τα προσκομιζόμενα με αυτή σχετικά έγγραφα.

5. Τις απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής.

6. Την εισήγηση του ορισθέντος υπαλλήλου του Τμήματος Α6, όπως αποτυπώνεται στο σχέδιο της απόφασης.

Επί της από 29.09.2022 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής της εταιρείας με την επωνυμία ‘.....’ και το διακριτικό τίτλο ‘.....’ με Α.Φ.Μ., η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμεστε τα ακόλουθα:

Με την υπ’ αριθ. /2022 απόφαση τον Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών [Τμήμα 32^ο Τριμελές], έγινε εν μέρει δεκτή η προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της υπ’ αριθ. 936/30.01.2017 απόφασης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών και ακυρώθηκε η υπ’ αριθ. /31.08.2016 οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (άρθρο 54 Ν. 2238/1994) του Προϊσταμένου του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ, φορολογικής περιόδου 2009, και διατάχθηκε η επιστροφή του κύριου και πρόσθετου φόρου που καταβλήθηκε από την προσφεύγουσα, ποσού 294.744,16 €.

Σε εκτέλεση της ως άνω απόφασης του Δ.Π.Α., το επιδικασθέν ποσό των 294.744,16 €, επεστράφη από την αρμόδια ελεγκτική αρχή [Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ] στις 29.03.2022, με το υπ’ αριθ. ΕΝΤ. ένταλμα πληρωμής, χωρίς ωστόσο να επιστραφεί και ο αναλογών τόκος επί αυτού, από την αχρεώστητη καταβολή του φόρου.

Στη συνέχεια η προσφεύγουσα, με τη με αρ. πρωτ. /10.05.2022 αίτησή της ζήτησε την καταβολή των αναλογούντων τόκων επί του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού φόρου 294.744,16 €, κατ’ εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 53 του ν. 4174/2013, με το επιτόκιο που ορίζεται με την εκδοθείσα κατ’ εξουσιοδότηση της παρ. 4 του άρθρου 53 του ν. 4174/2013 ΔΠΕΙΣ 1198598 ΕΞ 2013/31.12.2013 Απόφαση του Υπουργού Οικονομικών (6%), από το χρόνο της αχρεώστητης καταβολής αυτού, άλλως από την άσκηση της ενδικοφανούς προσφυγής, ήτοι από 30.09.2016, άλλως και σε κάθε περίπτωση από την άσκηση της υπ’ αρ. /16.03.2017 προσφυγής, ήτοι από την 16.03.2017.

Η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε σιωπηρώς από τον Προϊστάμενο του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ., λόγω παρέλευσης ως απράκτου της σχετικής τρίμηνης προθεσμίας επί της ως άνω αιτήσεως προς καταβολή τόκων.

Κατά της ως άνω σιωπηρής απάντησης, η προσφεύγουσα άσκησε την κρινόμενη ενδικοφανή προσφυγή με την οποία ζητά:

1. Να γίνει δεκτή καθ’ ολοκληρίαν η παρούσα Ενδικοφανής Προσφυγή και οι συμπεριλαμβανόμενοι σε αυτοί ισχυρισμοί και τα συνοδευτικά της έγγραφα.
2. Να ακυρωθεί και να εξαφανισθεί στο σύνολό της η από 08.08.2022 σιωπηρή απόρριψη του Προϊσταμένου του Κέντρου Ελέγχου Μεγάλων Επιχειρήσεων (Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ.) επί της υπ’ αριθμ. πρωτ. /10.05.2022 Αίτησης της Εταιρείας για την καταβολή των τόκων επί του επιστραφέντος ποσού φόρου 294.744,16 ευρώ.
3. Να γίνει δεκτή η υπ’ αριθμ. πρωτ. /10.05.2022 Αίτηση της Εταιρείας για την καταβολή των τόκων επί του επιστραφέντος ποσού φόρου 294.74,16 ευρώ.
4. Να καταβληθούν στην Εταιρεία οι αναλογούντες τόκοι επί του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού φόρου 294.744,16 ευρώ, κατ’ εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 53 του Ν. 4174

/2013, με το επιτόκιο που ορίζεται με την εκδοθείσα κατ' εξουσιοδότηση της παρ. 4 του άρθρου 53 του Ν. 4174/2013 ΔΠΕΙΣ 1198598 ΕΞ 2013/31.12.2013 απόφαση του Υπουργού Οικονομικών (6%), από το χρόνο της αχρεώστητης καταβολής αυτού, ήτοι από τις 29.09.2016 (για το 50% του φόρου) και 12.10.2016 (για το υπόλοιπο 50% του φόρου), άλλως από την άσκηση της ενδικοφανούς προσφυγής, ήτοι από την 30.09.2016, άλλως και σε κάθε περίπτωση από την άσκηση της υπ' αριθ./16.03.2017 προσφυγής, ήτοι από την 16.03.2017, σύμφωνα με τον υπολογισμό που παρατίθεται κατά περίπτωση στην παρούσα Ενδικοφανή Προσφυγή,

επικαλούμενη τους κάτωθι λόγους:

“1. Η άρνηση της Φορολογικής Αρχής προς καταβολή τόκων επί του επιδικασθέντος και επιστραφέντος ποσού αντίκειται τόσο στο άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος περί ισότητας των πολιτών ενώπιον των δημοσίων βαρών, όσο και στα άρθρα 17 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας της ιδιοκτησίας

1.1 Οι σχετικές διατάξεις και η ερμηνεία τους

1.2 Εφαρμογή στην υπό κρίση περίπτωση

2. Η Φορολογική Αρχή υποχρεούται να προβεί στην καταβολή τόκων επί του επιστραφέντος ποσού φόρου από το χρονικό σημείο της αχρεώστητης καταβολής του φόρου μέχρι και την επιστροφή αυτού, με το επιτόκιο του άρθρου 53 παρ. 2 του Ν. 4174/2013

2.1 Οι σχετικές διατάξεις και η ερμηνεία τους

2.2 Εφαρμογή στην υπό κρίση περίπτωση”

Επειδή, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 και 3 ν. 1473/1984, όπως ίσχυαν κατά το χρόνο άσκησης από την προσφεύγουσα εταιρεία των από 23/10/2010 προσφυγών της στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, με τις οποίες ζητούσε την ακύρωση των πράξεων καταλογισμού τελών χαρτοσήμων για τις χρήσεις 2003 και 2004:

«2. Κάθε άμεσος ή έμμεσος φόρος ή δασμός, κύριος ή πρόσθετος, ή πρόστιμο, που έχει καταβληθεί, κατά το ποσό που δεν οφείλεται με βάση οριστική απόφαση διοικητικού δικαστηρίου οιοδήποτε βαθμού, συμψηφίζεται ή επιστρέφεται εντόκως με το επιτόκιο που ισχύει, για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας. Το έντοκο της επιστροφής του φόρου αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου, από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στη φορολογική αρχή της απόφασης του αρμόδιου δικαστηρίου. Το ίδιο ισχύει και για τον επιστρεπτέο φόρο που προκύπτει από τη δήλωση του φορολογούμενου.....

3. Το ως άνω αναφερόμενο επιτόκιο είναι αυτό που ισχύει κατά την πρώτη ημέρα έναρξης του εντόκου της επιστροφής, παραμένει σταθερό μέχρι την εξόφληση του τίτλου, μη επηρεαζόμενο από τις μετέπειτα διακυμάνσεις αυτού. Το έντοκο του επιστρεφόμενου ποσού συνεχίζεται μέχρι την ημέρα που ο δικαιούχος ειδοποιήθηκε αποδεδειγμένα να προσέλθει για την είσπραξη αυτού, τυχόν δε καθυστέρηση εξόφλησης του τίτλου που οφείλεται σε υπαιτιότητα του δικαιούχου δεν δημιουργεί αξίωση αυτού για έντοκη επιστροφή, κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα. Σε περίπτωση συμψηφισμού των ως άνω ποσών με οφειλές του δικαιούχου προς το Δημόσιο, το έντοκο της επιστροφής λογίζεται μέχρι την ημερομηνία συνάντησης των αμοιβαίων απαιτήσεων. Η πληρωμή του αναλογούντος τόκου στο δικαιούχο γίνεται από την ίδια υπηρεσία που επιστρέφει και τον αχρεωστήτως καταβληθέντα φόρο, δασμό ή πρόστιμο. Με απόφαση

του Υπουργού Οικονομικών καθορίζεται κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για τη διαδικασία εκκαθάρισης και πληρωμής του αναλογούντος τόκου....»

Επειδή, στο άρθρο 21 του κ.δ. «περί κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου» της 26.6/10.7.1944 (ΦΕΚ Α΄ 139) ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι: «Ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του Δημοσίου οφειλής ορίζεται εις 6% ετησίως, πλην εάν άλλως ωρίσθη δια συμβάσεως ή ειδικού νόμου. Ο ειρημένος τόκος άρχεται από της επιδόσεως της αγωγής.»

Η ως άνω διάταξη διατηρήθηκε σε ισχύ με το τέταρτο εδάφιο του άρθρου 109 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (π.δ. 456/1984, ΦΕΚ Α΄ 164), στο οποίο προβλέπονται τα εξής: «Με διάταγμα, ύστερα από πρόταση των υπουργών Δικαιοσύνης, Οικονομικών και Εθνικής Οικονομίας, ορίζεται κάθε φορά το ποσοστό του νόμιμου τόκου ή του τόκου υπερημερίας. Με όμοιο διάταγμα μπορεί να ορίζεται το ανώτατο κάθε φορά ποσοστό τόκου που οφείλεται από δικαιοπραξία. Προκειμένου για οφειλή από δικαιοπραξία, ο συμφωνημένος με αυτή θεμιτός τόκος ισχύει και για την υπερημερία που επήλθε, αν είναι ανώτερος από τον τόκο υπερημερίας. Εξακολουθούν να ισχύουν οι ειδικές διατάξεις που κανονίζουν διαφορετικά το ποσοστό ή την έναρξη του τόκου ως προς τις οφειλές ή τις απαιτήσεις του δημοσίου, των δήμων, των κοινοτήτων ή άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου.»

Επειδή, στις διατάξεις του άρθρου 42 παρ. 1, 2 και 4 του Κ.Φ.Δ., όπως ισχύει από 01/01/2014 ορίζεται:

«1. Εάν ο φορολογούμενος δικαιούται επιστροφή φόρου, η Φορολογική Διοίκηση, αφού συμψηφίσει τους οφειλόμενους από τον φορολογούμενο φόρο με το ποσό προς επιστροφή, προβαίνει στην επιστροφή της τυχόν προκύπτουσας διαφοράς.

2. Το επιστρεπτέο ποσό καταβάλλεται στον φορολογούμενο εντός ενενήντα (90) ημερών από την υποβολή έγγραφου αιτήματος του φορολογουμένου, εκτός εάν προβλέπεται μικρότερο χρονικό διάστημα από άλλη διάταξη της φορολογικής νομοθεσίας. Ειδικά για αιτήματα επιστροφής ΦΠΑ από υποκειμένους μη εγκατεστημένους στο εσωτερικό της χώρας, η Φορολογική Διοίκηση αποφαινεται εντός τεσσάρων (4) μηνών από τη λήψη του σχετικού αιτήματος, εκτός εάν απαιτείται η προσκόμιση συμπληρωματικών στοιχείων οπότε η ως άνω προθεσμία παρατείνεται μέχρι οκτώ (8) μήνες.

.....

4. Η αξίωση για επιστροφή φόρου, ο οποίος καταβλήθηκε αχρεώστητα παραγράφεται κατά το χρόνο που παραγράφεται το δικαίωμα της Φορολογικής Διοίκησης για έκδοση πράξης προσδιορισμού φόρου, σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 2 του άρθρου 36 του Κώδικα αναφορικά με την αντίστοιχη φορολογική υποχρέωση από την οποία πηγάζει η αξίωση προς επιστροφή...»

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 16 του ΚΦΔ το άρθρο 53 παρ. 2 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας εφαρμόζεται για αιτήσεις επιστροφής που υποβάλλονται από την 1.1.2014 και εφεξής.

Επειδή σύμφωνα με το άρθρο 53 παρ. 2 του Κ.Φ.Δ.:

«2. Σε περίπτωση καταβολής υπερβάλλοντος ποσού φόρου (αχρεώστητη καταβολή), καταβάλλονται τόκοι στον φορολογούμενο για τη χρονική περίοδο από την ημερομηνία αίτησης επιστροφής του υπερβάλλοντος ποσού φόρου μέχρι την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του, εκτός εάν η επιστροφή φόρου ολοκληρωθεί εντός ενενήντα (90) ημερών από την παραλαβή από τη Φορολογική Διοίκηση της αίτησης επιστροφής φόρου του φορολογούμενου. Για τους σκοπούς του προηγούμενου εδαφίου, εάν το υπερβάλλον ποσό φόρου συμψηφιστεί με άλλες οφειλές, το ποσό θεωρείται ότι επιστράφηκε κατά το χρόνο διενέργειας του συμψηφισμού.»

Επειδή σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2 και 3 της υπ' αριθ. [ΛΠΕΙΣ 1198598 ΕΞ 2013/31.12.2013](#) (ΦΕΚ Β ' 19/10-1-2014) απόφασης του Υπουργού Οικονομικών, όπως ίσχυε κατά την ημερομηνία κατάθεσης της υπό κρίση ενδικοφανούς προσφυγής, με την οποία διατυπώνεται (και) αίτημα του προσφεύγοντος για επιστροφή του τυχόν προκύπτοντος ως αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού Χ που αφορά σε Φόρο «Το ύψος του επιτοκίου υπολογισμού των τόκων της [παραγράφου 2](#) του [άρθρου 53](#) του ν. [4174/2013](#) (Α 170) που καταβάλλονται στον φορολογούμενο ορίζεται ως το επιτόκιο Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΜΡΟ) που ισχύει κατά την ημερομηνία ειδοποίησης του φορολογούμενου για την επιστροφή του φόρου, πλέον πέντε και εβδομήντα πέντε (5,75) εκατοστιαίες μονάδες, ετησίως Το επιτόκιο των ανωτέρω παραγράφων δεν μεταβάλλεται κατά το μέρος που αφορά το επιτόκιο των πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΜΡΟ) πριν την εκάστοτε σωρευτική μεταβολή αυτού κατά μία (1) εκατοστιαία μονάδα λαμβανομένου ως βάση υπολογισμού του επιτοκίου που ισχύει κατά την έναρξη ισχύος της παρούσας. ...».

Επειδή, περαιτέρω, ως προς την παραγραφή της απαίτησης κατά του Δημοσίου προερχόμενη από τόκους, παρατίθενται οι παρακάτω διατάξεις :

Α. Οι διατάξεις του Δημοσίου Λογιστικού του ν.2362/1995

άρθρο 90 παρ. 1 ν. 2362/1995: «Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής.».

άρθρου 91 εδ. α' ν. 2362/1995,: «Επιφυλασσομένης κάθε άλλης ειδικής διατάξεως του παρόντος η παραγραφή οποιασδήποτε απαιτήσεως κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής.»

άρθρου 93 περ. β' ν. 2362/1995 : «Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο: α) [...]. β) Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για την πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαιτήσεως αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Υποβολή δεύτερης αιτήσεως δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.».

Β. Οι μετέπειτα διατάξεις του ν. 4270/2014 περί Κώδικα Δημόσιου Λογιστικού:

Άρθρο 140 : 1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου, πλην εκείνων για τις οποίες εφαρμόζονται οι διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (ν. 4174/2013, Α 170), παραγράφεται μετά την παρέλευση πενταετίας, εφόσον από άλλη γενική ή ειδική διάταξη δεν ορίζεται βραχύτερος χρόνος παραγραφής αυτής.

Άρθρο 141: Η παραγραφή οποιασδήποτε απαίτησης κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και είναι δυνατή η δικαστική της επιδίωξη, με την επιφύλαξη κάθε άλλης ειδικής διάταξης του νόμου αυτού. Προκειμένου όμως περί δασμών, φόρων, τελών και λοιπών δικαιωμάτων που εισπράττονται στα Τελωνεία, η παραγραφή αρχίζει από τη βεβαίωση αυτών.

Άρθρο 143 : Με την επιφύλαξη ειδικών διατάξεων, η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου διακόπτεται μόνο:

α. Με την υποβολή της υπόθεσης στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών.

β. Με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αίτησης για την πληρωμή της απαίτησης, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του διατάκτη ή της αρμόδιας για την πληρωμή της απαίτησης αρχής. Αν η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά πάροδο έξι (6) μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αίτησης. Υποβολή δευτέρας αίτησης δεν διακόπτει εκ νέου την παραγραφή.»

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 177 παρ. 1 εδ. α' περ. α' και εδ. β' του ν.4270/2014: «Από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου καταργούνται οι διατάξεις: α. Των άρθρων 1 έως και 108 και του άρθρου 110 του ν. 2362/1995. β. [...]. γ. [...]. δ. [...]. Οποιαδήποτε υφιστάμενη αναφορά στις καταργούμενες κατά τα ανωτέρω διατάξεις νοείται στο εξής ως αναφορά στις αντίστοιχες διατάξεις του παρόντος νόμου.»

Και με τις διατάξεις του άρθρου 183 παρ. 1 και 2 περ. γ' εδ. α' του ν.4270/2014:

«1. Η ισχύς των διατάξεων του παρόντος νόμου αρχίζει από την 1.1.2015, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά σε αυτές ή στην επόμενη παράγραφο. 2. Ειδικότερα: α. [...]. β. [...]. γ. Οι διατάξεις του Υποκεφαλαίου 12 του Κεφαλαίου Β' του Μέρους Δ' ισχύουν για απαιτήσεις του Δημοσίου που βεβαιώνονται προς είσπραξη μετά την 1.1.2015, καθώς και για απαιτήσεις σε βάρος του Δημοσίου που γεννώνται μετά την ημερομηνία αυτή.»

Επειδή, με τις υπ' αριθμ. 248-9/2008 αποφάσεις της Ολομέλειας του ΣτΕ κρίθηκε ότι «Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 8 παρ. 4 περίπτ. ε' του ν.δ. 4486/1965, στην δικαιοδοσία των τακτικών φορολογικών (ήδη διοικητικών) δικαστηρίων υπάγονται και οι διαφορές μεταξύ φορολογικής αρχής και φορολογουμένου για την επιστροφή ποσών φόρων, τελών και εισφορών. Η διάταξη αυτή αναφέρεται σε διαφορές οι οποίες έχουν ως αντικείμενο την επιστροφή φόρων κλπ. που καταβλήθηκαν χωρίς να υπάρχει σχετική υποχρέωση, εν όλω ή εν μέρει, ή την επιστροφή φόρων κλπ. για άλλη αιτία, προβλεπόμενη από τον φορολογικό νόμο. Η υποχρέωση του Δημοσίου για καταβολή τόκων για χρέος του, το οποίο απορρέει από την υποχρέωσή του να επιστρέψει καταβληθέντες φόρους κλπ., είναι παρεπόμενη του ανωτέρω χρέους. Δεδομένου δε ότι το χρέος αυτό απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως είναι η φορολογική, η αμφισβήτηση, ως προς την παρεπόμενη αυτή υποχρέωση, συνιστά διοικητική διαφορά. Συνεπώς, ο φορολογούμενος μπορεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων με αίτημα να τού επιστραφούν οι ως άνω φόροι ή με αίτημα να τού καταβληθούν

τόκοι για την ανωτέρω απαίτησή του, είναι δε επιτρεπτή η σώρευση στην προσφυγή του των δύο αυτών αιτημάτων.»

Επειδή, περαιτέρω, με την υπ' αριθμ. 2190/2014 απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, αφού επαναλήφθηκαν οι ανωτέρω κρίσεις, κρίθηκαν τα εξής:

α) οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ.2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν.2120/1993, κατά το μέρος που ορίζουν ότι, επί επιστροφής φόρων, δασμών κλπ., που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως κατά τα κριθέντα με οριστική δικαστική απόφαση, η τοκοφορία αρχίζει μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στην φορολογική αρχή της δικαστικής αποφάσεως, έχουν ως συνέπεια την μη προσήκουσα αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο, η οποία προκλήθηκε από την διαγνωσθείσα ως εξ αρχής αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Τούτο δε, διότι η υποχρέωση καταβολής τόκων, που εξ ορισμού έχουν ως σκοπό την αποκατάσταση της ζημίας από στέρηση περιουσιακών στοιχείων, περιορίζεται στο χρονικό διάστημα μετά την πάροδο εξαμήνου από την πρώτη του μήνα του επομένου της κοινοποίησης στην φορολογική αρχή της αποφάσεως του αρμοδίου δικαστηρίου. Η ρύθμιση αυτή, που αφήνει ακάλυπτο μακρό χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο φορολογούμενος υφίσταται μη νομίμως περιουσιακή ζημία και του οποίου χρονικού διαστήματος η διάρκεια εξαρτάται από γεγονότα που ευρίσκονται εκτός του πεδίου επιρροής του, όπως είναι κυρίως ο χρόνος συζητήσεως της υποθέσεως και της δημοσιεύσεως και κοινοποίησης της αποφάσεως, είναι ασύμβατη τόσο με το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος περί ισότητας των πολιτών ενώπιον των δημοσίων βαρών, όσο και με τα άρθρα 17 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας της ιδιοκτησίας και, κατ' ακολουθίαν, ανίσχυρη.

β) Οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκαν με το άρθρο 3 του ν.2120/1993, κατά το μέρος που προβλέπουν, επί επιστροφής αχρεωστήτως καταβληθέντων φόρων, δασμών και συναφών προστίμων, την καταβολή τόκων με το επιτόκιο που ισχύει για τα έντοκα γραμμάτια του Δημοσίου τρίμηνης διάρκειας, δεν αντίκεινται στα άρθρα 4 παρ.1, 4 παρ. 5, 78 παρ.1 του Συντάγματος και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ.

γ) Για αξιώσεις του φορολογούμενου προς επιδίκαση τόκων κατά την επιστροφή φόρων κλπ. αχρεωστήτως καταβληθέντων ισχύουν οι ειδικές ρυθμίσεις του άρθρου 3 του ν. 2120/1993 και του άρθρου 21 του Κώδικα των νόμων περί δικών του Δημοσίου. Ως εκ τούτου, για το ζήτημα αυτό δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 340 έως 346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα. Ειδικότερα, ως προς το ύψος του επιτοκίου έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 38 παρ. 2 του ν. 1473/1984, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 3 του ν. 2120/1993, ο δε χρόνος ενάρξεως της τοκοφορίας, εν όψει της αντισυνταγματικότητας, κατά το μέρος αυτό, των διατάξεων αυτών, ρυθμίζεται από την προγενέστερη διάταξη του άρθρου 21 του κ.δ. της 26.6/10.7.1944, η οποία έχει εφαρμογή και σε περίπτωση οφειλής που απορρέει από σχέση δημοσίου δικαίου, όπως η φορολογική, εφ' όσον δεν ορίζεται διαφορετικά από ειδικές διατάξεις. Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως, τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως.

Επειδή, και με την πρόσφατη υπ' αριθμ. 686/2020 απόφαση του Τμήματος Β' του ΣτΕ, το Δικαστήριο βασίσθηκε στις ανωτέρω αποφάσεις και ειδικότερα στην σκέψη 9 αυτής αναφέρονται τα εξής :

«Επειδή, με τις αποφάσεις 248-9/2008 της Ολομελείας του Δικαστηρίου κρίθηκαν τα εξής...

Περαιτέρω, με την απόφαση 2190/2014 της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, αφού επαναλήφθηκαν οι ανωτέρω κρίσεις, κρίθηκαν τα εξής:...

Από τις αποφάσεις αυτές προκύπτουν οι ακόλουθες, είτε ρητώς είτε εμμέσως συναγόμενες, ερμηνευτικές κρίσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας:

Η αχρεώστητη καταβολή φόρου συνεπάγεται την καταβολή τόκων επί του αχρεωστήτως καταβληθέντος ποσού φόρου ως αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του αχρεωστήτως καταβαλόντος τον φόρο λόγω μείωσης της περιουσίας του κατά το ποσό του αχρεωστήτως καταβληθέντος φόρου. Η αμφισβήτηση ως προς τις σχετικές υποχρεώσεις του Δημοσίου - κύρια, καθ' όσον αφορά το ποσό του αχρεώστητου φόρου, και παρεπόμενη, καθ' όσον αφορά τους τόκους επί του ποσού αυτού - γεννά αντίστοιχες διοικητικές διαφορές, οι οποίες εγείρονται είτε με κοινή για αμφότερες τις υποχρεώσεις προσφυγή, στην οποία ο φορολογούμενος σωρεύει τα αντίστοιχα σχετικά αιτήματα, είτε με ιδιαίτερη προσφυγή για κάθε μία από αυτές. Συνεπώς, η διάγνωση με δικαστική απόφαση της αχρεώστητης καταβολής φόρου και της υποχρέωσης του Δημοσίου να τόν επιστρέψει στον φορολογούμενο αποτελεί μεν προϋπόθεση για την διάγνωση της υποχρέωσης του Δημοσίου να καταβάλει τόκους προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του φορολογούμενου, δεν είναι όμως αυτή η γενεσιουργός αιτία της τελευταίας αυτής υποχρέωσης. Η υποχρέωση αυτή έχει ως γενεσιουργό αιτία την αχρεώστητη καταβολή του φόρου και διατηρείται μέχρι του χρόνου που το σχετικό ποσό επιστρέφεται στον φορολογούμενο. Κατά την διάταξη δε του άρθρου 21 του Κώδικα νόμων περί δικών του Δημοσίου, η εν λόγω παρεπόμενη υποχρέωση υφίσταται από την άσκηση της προσφυγής για την ικανοποίηση της κύριας απαιτήσεως του φορολογούμενου, αποκλεισμένης της εφαρμογής των άρθρων 340-346 και 910-911 του Αστικού Κώδικα οι οποίες προβλέπουν και προγενέστερο χρόνο τοκοφορίας των χρηματικών απαιτήσεων.»

Επειδή, ενόψει όλων των προαναφερθεισών διατάξεων του ν. 4270/2014 και του ν.2362/1995, για τις υπό κρίση αξιώσεις τόκων της προσφεύγουσας εταιρείας ισχύει πενταετής παραγραφή, η οποία αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους, εντός του οποίου γεννήθηκε η αξίωση αυτών. Περαιτέρω, σύμφωνα με την υφιστάμενη νομολογία τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα για επιστροφή φόρου κλπ. που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως, η γενεσιουργός αιτία, δε, της υποχρέωσης του Δημοσίου να καταβάλει τόκους στο φορολογούμενο προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του είναι η αχρεώστητη καταβολή του φόρου. Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις συνάγεται ότι η αξίωση για καταβολή τόκων από το Δημόσιο στην περίπτωση αχρεώστητης καταβολής φόρου, γεννάται και καθίσταται δικαστικώς επιδιώξιμη από το χρόνο άσκησης της προσφυγής του φορολογούμενου, με την οποία υποβάλλεται το αίτημα περί επιστροφής φόρου που έχει καταβληθεί αχρεωστήτως, άλλως, αν δεν περιλαμβάνεται τέτοιο αίτημα με την προσφυγή λόγω μη καταβολής του φόρου κατά το χρόνο κατάθεσης της προσφυγής, από το χρόνο που ο φόρος αυτός καταβλήθηκε αχρεώστητα. Περαιτέρω, η εν λόγω παραγραφή της αξίωσης των τόκων, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 93 περ. α' και

β' του ν.2362/1995 και του άρθρου 143 του ν. 4270/2014, διακόπτεται μόνο με την υποβολή ειδικού αιτήματος περί καταβολής τόκων, είτε με προσφυγή στην οποία περιλαμβάνεται το αίτημα αυτό, είτε με σχετική αίτηση στο Δημόσιο. Δε διακόπτεται όμως με την προσφυγή με την οποία ζητείται η επιστροφή του φόρου, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτήν αίτημα περί επιδικάσεως τόκων, ανεξαρτήτως εάν οι τόκοι συνιστούν αξίωση παρεπόμενη εκείνης της επιστροφής του φόρου. Τούτο δε διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή θα ήταν δυνατή η καταστρατήγηση των περί παραγραφής διατάξεων του άρθρου 90 του ν. 2362/1995, μέσω της άσκησης της μεταγενέστερης προσφυγής για τους τόκους, μετά τη συμπλήρωση της παραγραφής (βλ. ΔΕφΑΘ 1242/2015, πρβλ. ΣΤΕ 2304/2013, 4024/2010, ΑΠ 40/1995, ΔΕφΑΔ 2660/2019).

Επειδή, στη προκειμένη περίπτωση, σε βάρος της προσφεύγουσας είχε διενεργηθεί έλεγχος από το Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ., κατόπιν της υπ' αριθμ./22.12.2015 εντολής του Προϊσταμένου του ως άνω ελεγκτικού κέντρου, για τις διαχειριστικές περιόδους 2008, 2009 και 2010. Στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, εκδόθηκε, μεταξύ άλλων, η υπ' αριθμ./31-8-2016 οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών- αμοιβών Δ.Σ., φορολογικής περιόδου 2009, του Προϊσταμένου του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ., με την οποία επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα διαφορά παρακρατούμενου φόρου, 133.487,39 € και πρόσθετος φόρος λόγω υποβολής ανακριβούς δηλώσεως, 160.184,87 €.

Κατά της ως άνω πράξης ασκήθηκε η υπ' αριθ./30.09.2016 ενδικοφανή προσφυγή, ενώπιον της Δ.Ε.Δ., η οποία με την αρ. 936/30.01.2017 απόφασή της, απέρριψε την προσφυγή καθ' ο μέρος εστρέφετο κατά της ως άνω πράξης

Κατά της ως άνω απόφασης της Δ.Ε.Δ., η προσφεύγουσα άσκησε την υπ' αριθ./16.03.2017 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, το οποίο με την αρ......./2018 απόφασή του, παρέπεμψε την προσφυγή προς εκδίκαση στο Τριμελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, λόγω καθ' ύλη αναρμόδιο.

Ακολούθως το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών [Τμήμα 32^ο Τριμελές], με την/2020 απόφασή του, ανέβαλε την έκδοση οριστικής απόφασης και διέταξε το χωρισμό του δικογράφου της προσφυγής, για τους λόγους που αναλυτικά εκτίθενται σ' αυτή. Τέλος το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών [Τμήμα 32^ο Τριμελές] με την αριθ./2022 Απόφασή του, "δέχεται την προσφυγή και τους πρόσθετους λόγους κατά το μέρος που με αυτούς πλήττεται το κεφάλαιο της 936/30.01.2017 απόφασης του Προϊσταμένου της Δ.Ε.Δ. της ΑΑΔΕ, με το οποίο απορρίφθηκε η/30.09.2016 ενδικοφανής προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της/31.08.2016 οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων-κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (Άρθρο 54ν. 2238/1994), φορολογικής περιόδου 2009, του Προϊσταμένου του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ..

Ακυρώνει την 936/30.01.2017 απόφαση του Προϊσταμένου της Δ.Ε.Δ. κατά το ως άνω μέρος της καθώς και την παραπάνω οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων-κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (Άρθρο 54ν. 2238/1994), του Προϊσταμένου του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ..

Διατάσσει την επιστροφή στην προσφεύγουσα του κύριου και πρόσθετου φόρου που κατέβαλε, για την ως άνω αιτία και για την παραπάνω φορολογική περίοδο.

Απορρίπτει την προσφυγή και τους πρόσθετους λόγους κατά το μέρος που με αυτούς πλήττεται το κεφάλαιο της 936/30.01.2017 απόφασης του Προϊσταμένου της Δ.Ε.Δ. της ΑΑΔΕ, με το οποίο απορρίφθηκε η/30.09.2016 ενδικοφανής προσφυγή της προσφεύγουσας κατά της/31.08.2016 οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων-κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (Άρθρο 54ν. 2238/1994), φορολογικής περιόδου 2010, του Προϊσταμένου του Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ.....”

Σημειώνεται ότι η προσφεύγουσα κατέβαλε πλήρως το ποσό των 293.672,26 € [κύριου και πρόσθετου φόρου] που καταλογίστηκε με την ως άνω υπ’ αριθμ./31.08.2016 οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου, στις 29.09.2016 (50% της οφειλής) και στις 12.10.2016 (υπόλοιπο 50% της οφειλής).(Σχητικό 7).

Επειδή, συνεπεία της ανωτέρω Απόφασης, επιστράφηκε στις 29.03.2022 από το Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ. συνολικό ποσό ύψους 294.744,16€, [αριθ. ΑΦΕΚ/29.03.2022] όπως προκύπτει και με το υπ’ αριθμ. ΕΝΤ. ένταλμα πληρωμής (Σχητικό 8 - εικόνα από το taxisnet). Στο ως άνω επιστραφέν ποσό, η φορολογική αρχή δεν κατέβαλε τόκους, τους οποίους η προσφεύγουσα, ζήτησε με την υπ’ αριθ./10.05.2022 αίτησή της. Η εν λόγω αίτηση απορρίφθηκε σιωπηρώς από την φορολογική αρχή και κατά της απόρριψης αυτής κατέθεσε την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή.

Επειδή, σύμφωνα με την κατατεθείσα με αριθ. καταχώρησης/16.03.2017 προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, καθώς και με την αρ./2022 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών [Τμήμα 32^ο Τριμελές], με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η ασκηθείσα προσφυγή της εταιρείας και ακυρώθηκε η υπ’ αριθ./31.08.2016 οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (Άρθρο 54 Ν.2238/1994) του Προϊσταμένου του ΚΕ.ΜΕ.ΕΠ., φορολογικής περιόδου 2009 και διατάχθηκε η επιστροφή του κύριου και πρόσθετου φόρου που καταβλήθηκε από την προσφεύγουσα, **δεν προκύπτει να έχει τεθεί και να έχει κριθεί το αίτημα της έντοκης επιστροφής κατά τη δικαστική διαδικασία.**

Σημειώνεται, ότι και από το σκεπτικό της ως άνω απόφασης {113/2022 απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών [Τμήμα 32^ο Τριμελές]},, όπου αναλύονται οι πρόσθετοι λόγοι που υπέβαλλε η προσφεύγουσα, **δεν προκύπτει να έχει τεθεί και να έχει κριθεί το αίτημα της έντοκης επιστροφής.**

Επειδή, στην υπό κρίση περίπτωση, ως αναφέρθηκε ανωτέρω, η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε στο Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ. τη με αριθμ. πρωτ./10.05.2022 αίτησή της για την επιστροφή νομιμοτόκως (ως αχρεωστήτως καταβληθέντων) του παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (άρθρο 54 Ν. 2238/1994) τον οποίο η προσφεύγουσα είχε καταβάλλει ως εξής:

A) στις 29.09.2016 ποσό 146.837 [ταυτότητα οφειλής]

B) στις 12.10.2016 ποσό 146.835,86 [ταυτότητα οφειλής]

Το Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ. προέβη στην άτοκη επιστροφή του ανωτέρω αχρεωστήτως καταβληθέντος

παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών-αμοιβών Δ.Σ. (άρθρο 54 Ν. 2238/1994) συνολικού ποσού 293.672,26 € δεδομένου ότι δεν περιλαμβανόταν στην από 16.03.2017 αρχική της προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών αίτημα περί καταβολής τόκων και εν συνεχεία η προσφεύγουσα εταιρεία κατέθεσε την υπό κρίση και με αριθμ. πρωτ./10.05.2022 αίτησή της, αιτούμενη την καταβολή τόκων, από το χρόνο της αχρεώστητης καταβολής αυτού, ήτοι από τις 29.09.2016 (για το 50% του φόρου) και 12.10.2016 (για το υπόλοιπο 50% του φόρου), άλλως από την άσκηση της ενδικοφανούς προσφυγής, ήτοι από την 30.09.2016, άλλως και σε κάθε περίπτωση από την άσκηση της υπ' αριθμ./16.03.2017 προσφυγής, ήτοι από την 16.03.2017.

Σύμφωνα με την προαναφερθείσα δικαστηριακή νομολογία, έχει κριθεί ότι το αίτημα επιδίκασης τόκων μπορεί να προβληθεί και με μεταγενέστερη προσφυγή του φορολογουμένου και ότι τόκοι οφείλονται από την άσκηση της προσφυγής (στην περίπτωση βέβαια που έχει πραγματοποιηθεί σχετική καταβολή του επίδικου φόρου), άλλως από την μεταγενέστερη καταβολή, και ως προς το θέμα της παραγραφής για τις υπό κρίση αξιώσεις τόκων ισχύει η πενταετής παραγραφή, η οποία αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους, εντός του οποίου γεννήθηκε η αξίωση αυτών. Περαιτέρω, βάσει επίσης της υφιστάμενης νομολογίας η εν λόγω παραγραφή της αξίωσης των τόκων, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 93 περ. α' και β' του ν.2362/1995 και του άρθρου 143 του ν. 4270/2014, διακόπτεται μόνο με την υποβολή ειδικού αιτήματος περί επιστροφής τόκων, είτε με προσφυγή στην οποία περιλαμβάνεται το αίτημα αυτό, είτε με σχετική αίτηση στο Δημόσιο. Δε διακόπτεται όμως με την προσφυγή με την οποία ζητείται μόνο η επιστροφή του φόρου, χωρίς να περιλαμβάνεται σε αυτήν αίτημα περί επιδίκασης τόκων, ανεξαρτήτως εάν οι τόκοι συνιστούν αξίωση παρεπόμενη εκείνης της επιστροφής του φόρου. Τούτο δε διότι, υπό την αντίθετη εκδοχή θα ήταν δυνατή η καταστρατήγηση των περί παραγραφής διατάξεων του άρθρου 90 του ν. 2362/1995, μέσω της άσκησης της μεταγενέστερης προσφυγής για τους τόκους, μετά τη συμπλήρωση της παραγραφής.

Εν προκειμένω η παραγραφή της αξίωσης της προσφεύγουσας δε διακόπηκε με την άσκηση της από 16.03.2017 προσφυγής, καθώς με αυτή ζητήθηκε μόνο η ακύρωση της καταλογιστικής πράξης και δεν περιλήφθηκε σε αυτή αίτημα περί επιδίκασης τόκων ούτε και τέθηκε υπόψη του δικαστηρίου μεταγενέστερα. Οι αξιώσεις της προσφεύγουσας εταιρείας για την καταβολή τόκων επί του ποσού παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών - αμοιβών Δ.Σ. (άρθρο 54 Ν. 2238/1994) που κατέβαλε αχρεώστητα στις 29.09.2016 και 12.10.2016 συνολικού ύψους 293.672,26 €, γεννήθηκαν κατά το χρόνο που έλαβαν χώρα οι αχρεώστητες καταβολές, ήτοι το έτος 2016. Συνεπώς, κατά την 10.05.2022, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα εταιρεία υπέβαλε πρώτη φορά αίτημα ενώπιον της φορολογικής αρχής περί έντοκης επιστροφής του ως άνω αχρεωστήτως καταβληθέντος παρακρατούμενου φόρου επί διανεμηθέντων μερισμάτων - κερδών - αμοιβών Δ.Σ. (άρθρο 54 Ν. 2238/1994), με την υποβολή στο Κ.Ε.ΜΕ.ΕΠ. της με αριθμ. πρωτ./10.05.2022 αίτησης, η αξίωσή της για καταβολή τόκων επί των ποσών αυτών, είχε ήδη υποπέσει στην προβλεπόμενη, από τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 90 του ν. 2362/1995 αλλά και της παραγράφου 1 του άρθρου 140 ν. 4270/2014, πενταετούς παραγραφής.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

την απόρριψη της με αριθ. πρωτ./29.09.2022 ενδικοφανούς προσφυγής της εταιρείας με την επωνυμία ‘.....’ και το διακριτικό τίτλο ‘.....’ με Α.Φ.Μ.

Η παρούσα απόφαση να κοινοποιηθεί από αρμόδιο όργανο με τη νόμιμη διαδικασία στον υπόχρεο.

**Ακριβές Αντίγραφο
Ο/Η Υπάλληλος του Αυτοτελούς
Τμήματος Διοικητικής Υποστήριξης**

**ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ Δ/ΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ**

**Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ
ΤΗΣ ΥΠΟΔ/ΝΣΗΣ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΩ ΣΚΟΥΡΑ**

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της.